
Diana
Halil İbrahim Koyuncu
Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Diana
Halil İbrahim Koyuncu

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Derya Sezer
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-6130-69-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DIANA

Halil İbrahim Koyuncu

Liam; sabahın ilk ışıklarıyla, karanlıkla ıssızlaşan odanın içinde uyanarak gözlerini araladı. Saat, yavaşça tıkırdayan bir zaman canavarı gibi, 06:45'i gösteriyordu. İlk bakışta, hâlâ içinde bir tür uyku sersemi hâlini koruyan zihin, yastığın rahatlığını ve sıcaklığını daha çok hissetmek, dünya ile olan bağını bir süre daha yavaşça kesmek istiyordu. Ama bir anlık gevşeme, gözlerinin hemen önündeki kırmızı ışıkla kesildi. O ışık, bir günün daha başladığının, bir hayatın yine aynı şekilde devam edeceğinin sessiz hatırlatıcısıydı. Üzerinde son zamanlarda alıştığı gri sweatshirt ve rahat şortuyla yataktan kalktı. Pencereden dışarıya baktığında, şehir henüz uyanmamıştı. Hava soğuk ama ferah, ekranda küçük bir haber kaynağı sabahın ilk ışıklarıyla hızla akıyordu. Liam, o sabah bile işin her detayını düşünerek kalktı. Artık bu saatlerde, içindeki o huzursuzluk ve belirsizlik yerine, bir tür alışkanlık duygusu vardı. Saat 7:30'da evden çıkacak, 8:15 gibi ofiste olacak, 09.00'da toplantılar başlayacak, 12.00'de öğle yemeği, sonra tekrar akşamın beşine kadar...

Her şey belirli bir düzende ve zamanında olmalıydı. Hayatını düzenleyen, işine olan güveni ve hedefleri, günün en yoğun anlarında bile bozulmayan bir disiplin halini almıştı. Bir süreliğine, hayatı hakkında düşündü. Yıllardır aynı ofiste, aynı odada, aynı masada oturuyordu. Görev tanımları değişse de sorumlulukları zamanla arttıkça bir şekilde daha rahat hale gelmişti. Şimdi, birçoğu gibi ofis çalışanıydı. Ama bir farkla; ofis, onun için geçim kaynağından daha fazlasıydı.

6

Liam, sabahın erken saatlerinde, güneşin henüz iyice uyanamadığı, yalnızca gri gökyüzünün silik ışıklarıyla aydınlanmaya başlayan şehirde yola koyuldu. Şehir, her zaman olduğu gibi, kendine özgü bir hengâme içinde uyandığı hâlde, sabahın ilk saatlerinde, bir an için, kalabalığın yankılandığı bu eski yerleşim yerinde, tüm taş duvarların, geniş caddelerin ve tarih kokan sokakların arasında derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Şehir, henüz tam anlamıyla harekete geçmemişti ama Liam için bu her şeyin başladığı andı; tanıdık bir rutinin, her zamankinden biraz daha farkında olarak yaşanacağı bir günü başlatma anı.

Yol boyunca, her adımda, bir yanda sabahın soğuk havası, diğer yanda caddelerin taş döşemelerine yansıyan eski binaların yankısı arasında yürüdü. Bu şehir, her köşesinde bir zamanın hatırasını taşıyor; her sokak başı, bir başka tarihsel katmanla sarılıydı. Gözleri, aralarında yürürken, tarihi yapıların mermer yüzeylerinden, eski taşlardan ve ince işçilikle yapılmış pencerelerden kayıyordu. Binalar, tıpkı şehri kuşatan taş surlar gibi, zamanın eskiten ağırlığını taşıyorlardı. Bir bakıma, Liam da bu şehir gibi, katman katman geçmişin izlerini taşıyor ve her adımında biraz daha siliniyordu.

İçsel bir yabancılaşma, zamanla alışkanlık hâline gelmişti. İşte o eski taşlardan birinin önünden geçerken, günün bir başlangıcında, bir kez daha düşündü: *Bu şehrin, bu binaların, bu havanın içinde kaybolmuşken kim olduğumu unuttuğumda, ne kalır geriye?*

Ancak bu soru, kendi zihninin iç sesinde bir yankı olmaktan öteye gitmiyor, hemen susturuluyordu. Çünkü biliyordu ki; bir günün başlamasıyla her şey yeniden aynı düzenle devam edecekti, tıpkı her sabah olduğu gibi. İşte bu yüzden, kendini bu kalabalık şehre, o eski binalara, taş duvarların arasına bırakırken aslında o eski zamana duyduğu hayranlıkla, bir tür vazgeçişin içinde yürüyordu.

Ofis binasına yaklaştığında biraz daha hızlı yürümeye başladı. Burası şehrin kalbinin attığı, eski yapılarla çevrili, tarihi bir yerleşim bölgesinin tam ortasında, zamana karşı direnmeye çalışan bir yapının içinde yer alıyordu. Altı katlı binanın her katında çalışanlar, her katın da kendine özgü bir soğukluğu ve resmiyeti vardı. Binanın içerisi, tarihsel estetiğiyle iç içe geçmiş modern bir iş yeriydi ve en çok da içindeki o asansörlerin çelik kapaklarının titreyerek açılıp kapanması, bir insanın hayatına dair o düş kırıklıklarını hatırlatıyordu.

Liam, binanın 4. kattında çalışıyordu. Bu kat, bir tür ara kat gibiydi; üst katlar daha prestijli, alt katlar ise daha sıradan ve yorucu, tıpkı binanın çelik yapıları gibi. Ancak Liam, 4. katı bir türlü tam anlamıyla sahiplendiğini hissetmiyordu. Her sabah, asansörün sesiyle gelen o hızlı çıkış, aslında ona yalnızca katlar arasında bir geçiş oluyordu. Katların her biri ayrı bir dünya, her biri başka bir zaman dilimi gibiydi ve 4. kat, o dünyaların arasında bir geçişin, bir boşluğun yansımasıydı.

İki asansör, çelik duvarların ardında titreyerek çalışıyor; her biri sırayla yukarıya doğru hareket ediyordu. Liam, genellikle sabahın bu saatlerinde, o asansörlerden birinin içinde yalnız olurdu. Asansöre adımını attığında sabahın aceleci telaşından, ruhundaki o kaybolmuşluk hissinden uzak, asansörün metalik duvarlarına ve aynasına yansıyan kendini gördü. Yansıması, içinde bulduğu o yorgun sabah hâline rağmen, hâlâ bir yük taşıyor gibiydi. Yavaşça, titrek bir bakışla kendini inceledi. Hiçbir şey fazla dikkat çekici değildi. Ama yine de bir şey vardı; bir tür uyum, bir denge, bir aşinalık. Oldukça sade ama bir o kadar da dikkatlice seçilmiş bir kıyafet. Üzerinde, sıcak kahverenginden yapılmış, ince bir yün ceket vardı. Ceket; omuzlarında hafifçe oturuyor, vücudunu sararak zarif ama rahat bir hava katıyordu. Yün kumaşın dokusu, güneş ışığının zayıf yansımalarıyla yumuşak bir parıltı

yayıyor, vücuduna uyumlu bir şekil alıyordu. Altında ise, krem rengi, ince kumaş bir pantolon vardı. Pantolonun kesimi oldukça klasik ve şık, bacaklarının hatlarını belirginleştiren bir yapısı vardı ama yine de rahatlıkla hareket edebileceği kadar gevşekti. Kumaşı, parlak bir dikişle bitmiş ama hiç de aşırı gösterişli değildi; zarif ama sakin, sade ve etkileyici bir şıklık vardı. Ayakkabıları ise hâkî yeşildi, klasik deri ama hafif mat bir parlaklığa sahipti. Dikişleri özenle işlenmişti ve her adımında, zemine karşı belirgin bir sertlik taşıyordu.

Aynaya o anlık bakışta; Liam'ın üzerindeki bu kıyafet, onun dışarıya sunduğu imajı özetler gibiydi. Ceketinin yakası hafifçe açılmış, sanki ona özgürlük veriyormuş gibiydi ama her şey yine de belirli bir düzene oturmuştu. Yansımasındaki adam; sabahın hızlı temposunda, kendisini bu kadar dikkatlice hazırlıyor ve her adımında bilinçli olarak dış dünyaya sunduğu imajını yerli yerinde tutuyordu. Bütün bu kıyafetler, ona dışarıdan bakıldığında bir tür sakinlik, bir denge duygusu veriyordu. Ama işin ilginç yanı; içindeki boşluğu, belirsizliği ya da kaybolmuşluğu hiçbir şekilde örtmüyordu.

Ceketin zarifliği, pantolonun rahatlığı, ayakkabılarının düzeni; her şey dışarıya kararlı bir insan imajı sunuyordu ama içindeki bu imajla örtüşen bir huzur ya da güven duygusu yoktu. Yine de o an, aynadaki yansımasına bakarken kendisiyle ilgili bir tür onay görüyordu. Biraz daha dikkatle seçilmiş, biraz daha uyumlu bir kıyafet… Ve belki de her şeyin ardında gizli bir anlam vardı.

Asansör her katı geçerken Liam'ın zihninde yankılanan tek şey, o anlık yansıma, gözlerinde beliren yabancıydı. *Kimdi bu adam?* diye düşündü. Yavaşça yansımasındaki gözleri inceledi, derinlere daldı. Gözlerinde bir şeyler vardı; belki de sadece sabahın ilk ışıklarının yarattığı yorgun bir izlenim ama yine de o an, bir tür onaylama duygusu belirdi içindeki boşlukta. Elbisesi

ona bir tür güven veriyordu; dışarıdaki dünyaya karşı, bir tür savunma aracıydı. Ama ne kadar güven verse de bu dışsal güvenlik, içindeki huzursuzluğu saklamaya yetmiyordu. Yansımasındaki yüzü, bir zamanlar tanıdığı ama uzun zamandır gözden kaçırdığı bir yabancı gibi hissetti. Bu adam, elbisesini giyerken ne hissediyordu? İçindeki kaybolmuşluğu, yaşamını tekdüze hale getiren o derin yalnızlığı bu giysiyle mi örtüyordu? Giysiler; aslında bir tür örtüydü, bir maskeydi. Ama maskeyi her gün takarken kendini bir adım daha uzaklaştırıyordu. Yansımasındaki adam; her gün aynı şekilde giyinen, aynı şekilde yürüyen, aynı şekilde sabahı geçiren adamdan başka bir şey değildi. Ve o an, o kısa bakışta, bir kez daha anladı ki; kimseyle yüzleşmeyen bir adam, en büyük yüzleşmesini hep kendisiyle yapıyordu.

Asansörün her katı, her saniye, Liam'a bu gerçeği bir kez daha hatırlatıyordu. Yansımasındaki adam; dışarıya karşı düzgün, kararlı, sağlam adımlarla yürüyen biri gibi görünüyordu ama içeride, o giysilerin altında, o giydiği maskenin arkasında, kaybolmuş bir adam vardı. Asansör bir kat daha çıktı ve Liam, aynadaki yansımasına son bir kez bakarak başını çevirdi. O an, içinde bir değişim belirdi; bir tür içsel onay, belki de bir tür kabullenme. Bu adam, bir anlamda bir başka adamı ama yine de kendisini görmüştü. Ve bu, her şeye rağmen, bir tür zaferdi. Asansör, artık 4. kata gelmişti. Liam, çalışma odasına doğru yöneldi ve odanın kapısını açtığında gözleri, otomatik olarak odanın düzenine kaydı; geniş oda, yavaşça sabah ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Havanın nemli soğukluğu hâlâ havada asılıydı ama odanın içindeki kalabalık, rutinlerinin içinde kaybolmuş bir şekilde hiç umursamıyordu. Masalar, odayı belli bir düzende kaplamıştı; dörder kişilik uzun masalar, birbirinden ayrılmış, paravanlarla sınırlanmış, her biri bir başka dünyayı barındırıyordu. Her bir paravan, yalnızca fiziksel değil, duygusal bir sınır da oluşturuyor-

du; her biri, birer izole hayatları, birbirinden bağımsız yaşamları, yorgun ellerin ve gözlerin iç içe geçtiği anonim bir alanı simgeliyordu.

Liam, sabahın rutiniyle masasına doğru ilerledi. Masası, odanın tam köşesine yerleştirilmişti. Bu köşe, ona biraz daha yalnızlık, biraz daha anonimlik sunuyordu; işin kalabalığından ve günlük gürültüsünden sabahın erken saatlerinde kendi içine doğru bir kaçıştı. Yavaşça masanın başına oturdu, cebinden telefonunu çıkararak bir anlığına, gelen bildirimlere göz attı. En yakın arkadaşı Alvin Walker ise tam karşısındaydı, onları ayıran bir paravan vardı.

Alvin, görünümüyle bir yandan sıradan bir adamın hikâyesini anlatırken diğer yandan içinde barındırdığı karmaşıklığı sessizce haykırıyordu. 34 yaşının sonlarında; orta boyu ve esmer teniyle her kalabalığın içinde dikkat çekmeden var olabilen biriydi ama bir kez dikkat çekti mi, gözlerinizi ondan ayırmanız mümkün olmazdı. Siyah saçları, zamanın izlerini taşıyordu; kenarlarından grileşmiş tutamlar, ona hayatın yalnızca ağırlığını değil, aynı zamanda onunla baş edebilme cesaretini de kazandırmış gibiydi.

Yüzü, yaşamının bir haritasıydı. Keskin çene hattı, kararlılığının ve inatçılığının izlerini taşırken belirgin elmacık kemikleri, çehresine hem bir sertlik hem de melankolik bir ifade katıyordu. Gözleri, bir girdap kadar derin ve karmaşıktı. Koyu kahverengi gözlerinin ardında bir bilge gibi saklanıyordu, hem insanları anlamanın yükü hem de onları çözmenin külfeti. Bakışlarıyla sizi delip geçer, aynı anda hem ilgisini size odaklar hem de sizi değersiz hissettiren bir alayla süzerdi.

O gözlerde, bir insanın ne kadar yalnız kalabileceğini ne kadar örselenmiş ve ne kadar aşağılara itilmiş olabileceğini okuyabilirdiniz. Alaycı bir parıltı, o yalnızlığın ardındaki defans hattını temsil ediyordu. Sanki dünyayı ve insanları çözmüş ama çözmek-

ten nefret etmiş birinin bakışlarıydı. Dudaklarının kenarındaki hafif kıvrım, bir gülüşe işaret etmezdi; daha çok, hayatın kendisiyle dalga geçtiğini bilen bir adamın alayını yansıtırdı. Alvin'in varlığı, bir odanın havasını değiştiren cinstendi; bir nehir kadar huzurlu ve bir fırtına kadar ürpertici. Onunla karşı karşıya geldiğinizde, yalnızca bir adamla değil, içinde felsefi bir savaşı taşıyan bir ruhla yüzleştiğinizi hissederdiniz.

Alvin, mühendislik ve mimarlık fakültelerini bitirmişti. Mühendisliğin katı mantığı ile mimarlığın estetik oyunları arasında bir köprüde yürüyen bir adamdı. Teknik çizimlerin soğuk doğruları, onun ellerinde canlı bir hikâyeye dönüşürdü. Çelik ve betonun sertliğine hükmeden hesaplamalar, onun için yalnızca birer araçtı; asıl tutkusu, bu sertliği, estetik bir zarafetle nasıl dans ettirebileceğini görmekti. Mimarlık; onun için bir yapı inşa etmek değil, bir anlam yaratmaktı. Ancak bu anlam arayışı bile onun alaycı dünyasında bir ironiye dönüşürdü; çünkü Alvin'e göre insanlar, karmaşık yapılar inşa ederek aslında kendi varoluşlarının basitliğini örtbas etmeye çalışıyordu.

Bir toplantıda, mühendislik hesaplamalarına dair yaptığı kusursuz bir açıklamanın hemen ardından, sarkastik bir gülümsemeyle, "Tabii, bu sayılar yalnızca yapının çökmemesi için var; insan ruhu zaten baştan çökmüş bir yapı." diyebilecek kadar alaycıydı. İşte bu yüzden meslektaşları onunla konuşurken eşit ölçüde hayranlık ve rahatsızlık hissederdi. Alvin, insanları yargılamazdı; çünkü yargılamak, bir şeyin önem taşıdığını kabul etmek anlamına gelirdi. Ona göre dünya, sonsuz bir yanılsamalar sahnesiydi; insanların büyük planlar ve düzenler kurma çabasıysa bu sahnede sergilenen en trajik komediydi.

Gözlemlediği her şey, onun keskin zekâsında bir eleştiri malzemesine dönüşürdü. Mühendislik, ona göre, doğanın kaotik işleyişine bir düzen dayatma çabasıydı ama bu düzenin kendisi bir

boşluktu. Mimarlık ise bu boşluğu güzelleştirme oyunu. Yine de bu oyun, ona yaşamın trajikomik doğasını anlamak için eşsiz bir alan sunuyordu. Bir bina tasarlarken o binanın içindeki insanların nasıl nefes alacağını, nasıl düşüneceğini, nasıl seveceğini hayal ederdi. Fakat ardından, insanların nefes alırken yalnızca kendilerini yok etmeye çalıştıkları gerçeğini fark ederdi.

Onun gözünde dünya, ne mutlak bir düzen ne de tamamen bir kaostu. Dünya, yalnızca kendini kandıran insanların yarattığı bir illüzyondu. Alvin, bu illüzyonu çözmüştü ve çözmenin acı hafifliği içinde yaşardı. Ama o çözüm, onun hayata daha derinden bağlanmasını değil, hayatı daha büyük bir alayla kucaklamasını sağlamıştı. İnsanları anlıyordu ama bu anlayış sevgiyi doğurmuyordu. Alvin'in içinde yankılanan tek gerçek, dünyanın varoluşuna dair hüzünlü bir mizah duygusuydu.

Alvin, hayatın anlamını sorgulamakla yetinmez, onun olmadığını savunmaktan da geri durmazdı. Keskin zekâsı ve katı gerçekçiliği, onu dinleyenleri bir anda hem etkiler hem de rahatsız ederdi. Düşünceleri, sanki ağır bir felsefi metnin sayfalarına sıkışmış bir düşünürün aklından çıkıp gelmiş gibiydi; her cümlesi üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken zaman zaman karamsarlığın sınırlarında dolaşan ifadelerle doluydu. Ancak bu karamsarlık, çevresindeki insanlar üzerinde paradoksal bir etki yaratırdı; onları ya büyüler ya da huzursuz ederdi. Alvin, felsefi tartışmalara girmekten büyük bir zevk alır; bu anları bir tür entelektüel eğlenceye dönüştürürdü. Kendine güvenen bir ifadeyle konuşur, karşısındaki kişiyi söylediklerini çürütmeye zorlar, bazen de sabırlarını sınarken gözle görülür bir keyif alırdı. Bu tartışmalarda düşüncelerinden ödün vermez, savlarını öyle güçlü bir şekilde sunardı ki çoğu zaman dinleyenler, onun haklı olmasından çok, bu konuda neden bu kadar tutkulu olduğunu anlamaya çalışırdı.

Bazen, özellikle karşısındaki kişi bir kadına dönüşürse gözleri daha derin bir parlaklıkla yanardı. Kadınlar, onun hem zekâsına hem de soğukkanlı, alaycı tavırlarına hayran kalırdı. Ancak bu ilgiyi Alvin, her zaman aynı şekilde karşılamazdı. Bazen tamamen umursamaz görünür, bazen de diğerlerine gösterdiği kayıtsızlıkla stratejik bir mesafe koymayı tercih ederdi. Çünkü Alvin'in ne geçmişi ne de geleceği vardı; o, yalnızca şimdiki anın içinde var olmayı seçmiş bir adamdı. Toplumun ve aile bağlarının dayattığı bağlayıcılığı reddeder; kendisini hiçbir kurala, hiçbir role ait hissetmezdi. Bu tavrı, onu hem gizemli kılar hem de etrafındaki insanlarda garip bir çekim yaratırdı.

Alvin, her tartışmaya adım attığında, kimliği bir maskeye dönüşürdü. Kendini anlatırken kullandığı felsefi jargon, bir anlamda entelektüel bir güç gösterisiydi. Ancak bu kelimelerin ardında, asla tam olarak ifade edilmemiş bir benlik gizliydi. Dünyaya dair, hiçbir şeyin tam bir anlamının olmadığına inanıyordu ve bu inanç, onu başkalarına karşı daima bir adım uzak tutuyordu. Yine de bu nihilizmin içinde, çelişkili bir şekilde, bir anlam arayışı sürüyordu. Bu arayış, onun hayata tutunma şekliydi; boşluğun içinde kaybolmadan yaşayabilmek için kendine kurduğu bir dengeydi. Alvin, anlamsızlığın ağırlığını taşırken bu ağırlığı bir tür varoluş oyununa çevirir ve her seferinde bir adım daha ileri götürürdü.

Odaya hâkim olan sabahın o gri sessizliğinde, etrafındaki diğer insanların uğultuları birer gölge gibi süzüldü. Odada bir başka köşede, Annabel ve Tom; paravanla ayrılmış masada oturuyordu. Annabel, neredeyse her sabah giydiği o ince bluzu ve düzenli saçlarıyla bir tür uyum içinde duruyordu ama onun gülümsemesi de hiçbir zaman içten olmamıştı. Yüzünde taşıdığı o maskeyi, sabahın getirdiği yorgunlukla birleştiriyordu. Tom ise daha sakin, biraz daha rahat, fakat içsel dünyasında bir fır-

tına gibi dönen düşüncelerle masasına dalmıştı. Her biri kendi dünyasında kaybolmuş, kendi işlerine odaklanmıştı. Birbirlerine bakmadıkları gibi, birbirlerinin varlığını da tam olarak hissetmiyorlardı. Çalışma odasında herkes yalnızdı; her biri tek başına bir adım atıyor, yalnızca görevinin yükünü taşıyordu.

Katta sekiz kişi daha vardı; dörder kişilik masalar boyunca, gözlerinden yabancılaşmış oldukları anlaşılan her biri birer adım daha geriye atılmış insanlar vardı. Bütün o insanların içindeki aynı yabancılık, aynı his, Liam'ın içinde de yankılanıyordu. Burada, aynı odada, aynı hava içinde olsalar da her birinin kafasında başka bir dünya vardı; birbirleriyle sadece gereksiz kelimelerle bağlantı kuran, yüzeysel selamlaşmalarla bir arada duran, fakat gerçek bir paylaşımdan uzak kişilerdi. Bir anlık göz teması, bir selam ya da kısa bir gülümseme… Hiçbirini birbirine yakınlaştırmazdı. Hep birlikte, bir odada ama yine de bir o kadar ayrıydılar. Her biri, sadece birer figürdü; birer yansıma, birer maske…

Liam, paravanının arkasında, en köşede otururken etrafındaki dünyanın, hayatların, yaşamların her birinin ayrı bir çizgiyle birbirinden ayrılmış gibi hissediyordu. Her sabah olduğu gibi, bir yandan işleriyle meşgul, bir yandan da kafasında o devasa boşluğu hissederek etrafındaki paravanların ardına gizlenmiş yaşamları gözden geçirdi. Bu odada bir arada olmalarına rağmen, hiç kimse bir başkasını gerçekten görmek istemiyordu. İnsanlar burada, sadece işlerini yapıyor, sabahı geçiriyor, öğleden sonra bir ara nefes alıyor ve akşam eve dönüyordu; işte hepsi bu kadar.

Her bir masanın ardında, aynı telaşla ve aynı yorgunlukla geçen hayatlar, birer bilinçaltı yankısı gibi odada asılı kalıyordu. Liam, köşesinde otururken paravandan arkada kalan herkesin o aynı huzursuz, tekdüze hayatına tanıklık ettiğini düşündü. Ama bir şey vardı; onlar birbirlerini tanımıyorlardı, ama yine de hepsi

bir aradaydı. Yine de bu köşe, ona o gergin sessizliğini ve biraz da olsa kendi kimliğini bulma hissini veriyordu.

Ve o sabah, her zamanki gibi, bir arada olan bu yabancıların arasında bir yerlerde, birer fısıldayış gibi duyduğu tek ses, kendi içindeki yalnızlık hissiydi. Her sabah olduğu gibi, kahve makinesine doğru yöneldi. O anda, biraz olsun sakinleşmek, düşüncelerini berraklaştırmak ya da belki de sadece bir an için yorgun bedeni ve zihnini geçici bir şekilde uyandırmak istiyordu. Kahve, her sabah; bir tür rutin, bir tür hafif kaçış gibiydi; günün o gergin, soğuk başlangıcını, sıcacık bir içeceğin sağladığı kısa bir anlık huzurla geçiştirmek…

Makineyi çalıştırırken suyun kaynamaya başlamasıyla odanın ortasında, ortamın sesi yavaşça yükselmeye başladı. Makinenin çıkardığı tıkırtılar ve buhar, havada biriken o gergin sessizliği biraz olsun dağıtıyordu. Ancak, bir şey değişmedi;dışarıdan bakıldığında o kadar düz, o kadar sıradan olan bu hareket anında bile, içsel dünyasında huzuru bir türlü bulamıyordu. Yavaşça gözlerini kapatıp nefesini derinleştirerek kahvenin kokusunun havada yayılmasını izledi. Bir süre sonra, kahve hazırdı. Sıcak fincana dökülürken bu tanıdık hareketlerin içinde bir tür alışkanlık, bir tür sessiz protesto vardı. O aynı soğuk, gri atmosferin arasında bir fark yaratmak istedi. Bu küçük jest, belki de kendisini dış dünyaya daha ulaşılabilir kılmanın, yalnızlığını kısa bir anlığına bile olsa kaybetmenin bir yoluydu.

Birkaç adım atarak masasına geri döndü, fincana parmak uçlarıyla dokundu. Havanın soğukluğundan sonra sıcaklığın verdiği o hafif rahatlamayla, odadaki diğer insanlara göz attı. O kadar zamandır yanlarında oturuyor, aynı odada çalışıyorlardı ama hiçbiriyle gerçek bir bağlantı kurmamıştı. Sadece, rutin bir şekilde, işin yükünü birbirlerine devrederek geçiniyorlardı.

Bir an için, tam masasına oturacakken aklına bir şey geldi. "Kahve isteyen var mı?" diye sordu, sesinin tonunda belirsiz bir dikkat vardı. Sadece bir an için, belki de kafasındaki o sessizlikte bir dalga yaratabileceğini düşünerek etrafına göz attı. Bu, öylesine bir soruydu ama belki de kimseye kayıtsızca sormuyordu; yine de belki kahve gibi basit bir şey, başka bir insanla kuracağı, nadir olan tek bağlantıydı. Birazcık, sıradan bir iletişim…

Gözleri, masaların arasında, her biri paravanlarla bölünmüş olan o küçük dünyalara kaydı. Alvin, her zamanki gibi gözlerini ekrandan ayırmadan kafasını hafifçe kaldırarak ona bakıyordu. Annabel, kısa bir zaman önce bir telefon görüşmesi yapmıştı ama şimdi gözleri sabahın yorgunluğunda, hâlâ ekranına odaklanmıştı. Tom, bir dosyayla uğraşıyordu; elleri, her şeyi bir düzene sokmaya çalışıyordu. Ve her birinin arasında, o kesintisiz boşluk… Bir süre daha, kimse cevap vermezdi. Yalnızca Liam, o sırada kendi kahvesine odaklanarak başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Bütün bu yabancılık, küçük bir kahve cümlesiyle bile olsa, bir an için silinmeli miydi?

Fakat bir cevap gelmezdi. Kimse bir şey söylemezdi. Yalnızca odanın o sessiz gürültüsü ve her bir kişinin o ince işleyişleri arasındaki hüzünlü ritim devam ederdi. Liam, fincanını iki elleriyle tutarak, gözlerini bir an daha alçaltıp, bir yudum aldı. Kahve, sabahın soğukluğundan sonra girdiği bedende kısa bir rahatlama sağladı. O kadar basit, o kadar geçici… Yine de, belki de işte bu anlar, her gün kendisini tekrarlayan, her gün biraz daha birbirinden uzaklaşan bu ofiste, en yakın hissettirdiği anlar oluyordu.

Liam, kahvesini yudumlarken masasında yığılmış dosyaları bir süre inceledi. Her biri kendi başına bir dünyayı barındırıyordu. Bazıları zarifçe dosya kapaklarıyla düzenlenmiş, diğerleri ise hızla üst üste konmuş ve kenara itilmişti. Bir kısmı önem sırasına göre sıralanmış, bazıları ise aceleyle alınmış notlarla doluydu.

Dosyaların arasında kaybolmak, ona bazen bir tür huzur veriyordu. Her şey belli bir düzende yerli yerindeydi. İçinde ne olduğunu bilmediği ama kontrol altında tuttuğu, kendi küçük evreni gibiydi. Yavaşça ilk dosyayı eline aldı ve açtı. İçindeki belgeleri gözden geçirirken bir an duraksadı. Birçok bilgi, tarihler, isimler, notlar… İstediği kadar detaylı olsun, hepsi birbirine karışıp zamanla anlamını yitiriyordu. Ama Liam, bunu problem olarak görmüyordu. Her bir dosya, sadece günü geçirebilmesi için gereken bir şeydi. Dün yapılması gereken, bugün yapılması gereken bir şey. O kadar çok dosya vardı ki hepsine bakmak bile zaman alıyordu. Her biri başka bir yere, başka birine ait olmalıydı ama bu kaos, onun içindeki boşluğu dolduruyor gibiydi.

Bir an için Liam, derin bir nefes aldı. Bazen, dosyaların arasında kaybolmak, tüm dünyayı unutmak gibiydi. Her sayfanın arkasında bir cevap, her satırda çözülmesi gereken bir bulmaca vardı. Bu kadar karmaşanın içinde, sessizliğe dalarak kendi iç dünyasında kaybolmak, ona bir anlam kazandırıyordu. Bir dosya daha açtı. İçindeki belgeler, çoğunlukla anlamını yitirmiş kelimeler ve grafiklerden ibaretti. Ne zaman biterdi bu? Sonraki dosya da bir öncekini takip edecekti. Ama bu, hep böyle devam ediyordu. Saat ilerledikçe, dosyaların sayısı arttı. Başlangıçta sadece birkaçını bitirebilmişken şimdi masa âdeta onlarla dolmuştu. Zihninde de biriken düşünceler gibi, dosyalar da giderek çoğalıyor ama bir türlü son bulmuyordu.

Liam, her birini sırayla çözüp, üzerine notlar alırken bir yandan da düşünüyordu; "Nereye kadar gidecek bu?" ama cevap yoktu. Her dosya, bir son değil, sadece bir başlangıçtı. Öğle yemeği saati geldiğinde Liam, masasında derin bir iç çekişle son bir kez dosyalarını gözden geçirdi. O an, tüm sabah boyunca yaptığı işler, yazdığı e-postalar, imzaladığı belgeler bir anda onun için anlamını yitirmiş gibi geldi. O kadar alışmıştı ki her şeye, her sani-

yesi aynı şekilde geçiyordu. Artık her şey rutin bir hâline gelmişti. Yavaşça gözlerini kaldırarak masasında bir an duraksadı. Her şey yerli yerindeydi; kâğıtlar düzgün bir şekilde sıralanmış, bilgisayarının ekranı açık, fakat o an ne işin ne de zamanın bir anlamı vardı. Yalnızca, öğle yemeği saatiyle birlikte hissettiği o kısa boşluk, ona bir rahatlama, bir tür kaçış sunuyordu.

Sonra Liam, sandalyeden kalkıp Alvin'in masasına doğru yürüdü. "Hadi artık yemeğe çıkalım," dedi, yüzü arkadaşına dönük, sesi rahat bir şekilde. Alvin, bilgisayarının tuşlarına son bir kez dokunarak başını kaldırdı. Yavaşça kalktı ve "Hadi gidelim," diye yanıtladı. İkisi birlikte odanın kapısından çıkıp merdivenlere doğru yöneldiler.

Yemekhaneye ulaşmak için merdivenden çıkar çıkmaz, koridorda birkaç adım atmak yeterliydi. Yemekhanenin sol tarafı, tavana kadar uzanan devasa cam panellerle çevrilmişti; âdeta bir kuş yuvası gibi şehre doğru açılıyordu. Burası her gün olduğu gibi, tıklım tıklım kalabalıktı. Herkes bir şekilde öğle molasındaydı ve herkesin sesleri, birbirine karışmış bir gürültü oluşturuyordu. Burası, âdeta ofisin bir başka dünyası gibiydi. Hava, öğle güneşiyle ısınmış; camların kenarlarından sarı ışık hüzmeleri süzülüyordu. Plastik tabakların birbirine çarpma sesi, gülüşmelerin boğuk yankısıyla karışmıştı. Yemekhanenin hafifçe kimyasal ama tanıdık kokusu –bulaşık deterjanı, haşlanmış sebzeler ve kızartma yağının birleşimi– her öğlen olduğu gibi bu kalabalık mekâna hâkim olmuştu.

Liam ve Alvin, kalabalığı pek umursamadan yürüdü. Çalışma arkadaşlarının çoğu, öğle yemeğini burada yerken sesli sohbetler ediyordu. Bir grup, ekranlarda gördükleri haberlerden bahsediyor, bir diğer grup ise hafta sonu yapacakları planlardan. Bazıları yalnız kalmayı tercih edip sessizce yemek yerken diğerleri masalarına yayılıp birbirlerinin hayatlarına dair küçük kesitler paylaşı-

yorlardı. Hangi grup daha kalabalıktı, hangisi daha fazla gülüyordu? Liam, çok dikkat etmiyordu. Bir köşede, pencere kenarındaki uzun masada, genellikle en yakın arkadaşı Alvin'le otururdu ama onun olmadığı zamanlar Liam, kendi köşesinde yalnız kalmayı tercih ederdi. Huzur, gürültüde değil; kendi düşüncelerinde ve kalabalığın uzağındaydı. Liam tabağını aldı, yemek çeşitleri arasından birkaç parça seçip her zamanki cam kenarı köşesine doğru Alvin'le hareketlendi.

Liam, masaların arasından geçerken kızların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Her bir göz, onun etrafında âdeta dans ediyordu; bir tür ilgiyi, bir hayranlığı taşıyorlardı. Gözlerdeki derinlik, arzusuzdu ama bir dikkat vardı; sanki her biri, bir an için onun varlığında bir şeyler arıyor, bir şeyler buluyordu. Bu bakışlar, yalnızca bir göz yummak ya da tesadüfi bir kaçamak değil, doğrudan kendisine yönelen bir ilgi gibiydi. Ve Liam, bu bakışların altında kaybolmadan, bir yanda gururlanarak, diğer yanda huzur içinde kendini bu dikkatli gözlere teslim ediyordu. Her adımda biraz daha büyüleniyor, biraz daha kendini özel hissediyordu. Bu bakışlar ona güç veriyor, belki de her şeyin mümkün olduğu bir dünyada, en küçük bir hareketinin bile değerli olduğunu hissettiriyordu.

Her zamanki köşelerindeki, cam kenarında yer alan nispeten daha sakin bir masaya oturdular. Yemekhanenin uğultusundan uzaklaşmak neredeyse imkânsızdı; her yanlarından yükselen sesler, birbirine karışan gülüşler, konuşmalar… Düşüncelerini bile bastırıyordu. Sıcak öğle güneşi pencereden süzülüp Alvin'in yüzüne vuruyor, o da gözlerini kısarak Liam'a bakıyordu. Yüzünde alışılmış o hafif alaycı, zeki ifadeyi taşıyordu.

Alvin, çatalını tabağındaki makarnaya daldırırken gözlerini Liam'a çevirdi. "Sence bu kadar uğultunun arasında kim gerçek bir şey söylüyor?" dedi, kinayeli bir üslupla ama sesinde ciddi bir

merak da vardı. “Herkes konuşuyor ama hiçbir ses bir diğerinden farklı değil, sanki hepsi aynı hikâyeyi anlatıyor.”

Liam, Alvin’in sorusunu düşündü; koyu gözleri, karmaşık düşüncelerinin derinliklerine dalmıştı. “Hepsi aynı hikâyeyi anlatıyor gibi, Alvin,” dedi, dudaklarının köşesinde tebessüm belirerek. Sanki herkesin hikâyesi gerçekten aynı. İşi, yemek saati, sonra eve dönüş... Bir döngüdeyiz.”

Alvin, Liam’ın söylediklerini dinlerken başını hafifçe eğdi ve bir kaşını kaldırdı. “Yine de biz bu döngünün dışına çıkmak istiyoruz, değil mi?” dedi, sesi alaycı ama hüzünlüydü. “Ya da belki sadece öyle olduğumuzu sanıyoruz.”

Liam, Alvin’in sözlerinde kendini bulduğunu hissetti; sözlerin altında yatan daha derin anlamı seziyordu. “Belki öyle,” dedi, “ama dışarı çıkmak isteyip istemediğimizden emin değilim. Belki burası bizim güvenli yerimizdir.”

Alvin, gözlerini kısarak Liam’a baktı, yüzünde yine o ince tebessüm vardı. “Güvenli yerler insanı yavaş yavaş öldürür, Liam. Zihnini uyuşturur, düşüncelerini bulandırır. Bir süre sonra sadece… var olursun.”

Yemeklerini sessizce yemeye devam ettiler. Yemekhanenin koku ve ses dolu ortamı içinde, Alvin’in söyledikleri Liam’ın zihninde bir yankı gibi dönüp durdu. Alvin haklıydı;güvenli yerler, tekrara dayalı yaşamlar insanı köreltirdi. Ama Liam, bu döngünün ötesinde neler olduğunu bilmiyordu. Ve bilmeyi gerçekten istemiyordu.

Öğleden sonra, ofisin sıradanlığına zıt bir şekilde, kendini hemen hissettiren bir hava belirdi. Ofis kapısından içeri, otuzlu yaşlarının sonlarına yaklaşan bir kadın adım atmıştı; odaya yayılan varlığı, bir tür zarafetin somut hâli gibiydi. Kumral saçları, omuzlarına dalgalı bir nehir gibi dökülüyordu; her bir teli, ışığın

altında ayrı bir hikâye anlatıyordu. Gözleri, sıcak kahverenginin en derin tonlarından biriydi; sanki içine baktığınızda bir ormanın içlerine doğru kayboluyordunuz. O gözlerin içinde, bir dinginlik ve bir fırtına aynı anda saklıydı.

Kadının teni, şeftali rengini andırıyordu; ne kadar sade görünse de ona yaklaştıkça fark edilen bir ışıltıyla parlıyordu. Ve kokusu... Çiçeksi notaların hafifliğiyle karışmış, yeni açmış bir yasemin dalını andırıyordu. İnsanın içine huzur veren bir tazelik taşıyordu. Bu koku, Liam'ın aklını bulanıklaştırıyor, ona ait olmayan anıları çağırıyormuş gibi bir his bırakıyordu.

Kadının üzerinde ise, derin zümrüt yeşili bir elbise vardı; kumaşı, ışığın altında hafif bir parlaklıkla dalgalanan ağır bir saten dokusundaydı. Elbisenin omuzlarından başlayıp bileklere kadar uzanan uzun kolları, hafifçe oturuyor ancak kumaşın zarif akışıyla hareket ettikçe ince bir asalet sergiliyordu. Göğüs kısmındaki dikişler ve bel bölgesindeki kusursuz kesim, onun zarif hatlarını nazikçe vurguluyor, belden aşağı doğru yere dökülen etek ise adımlarında sakin bir ihtişam yaratıyordu.

Boynunu çevreleyen ince ama gösterişli bir platin kolye, kıyafete modern bir dokunuş katarken, elbisenin mat dokusuyla tezat oluşturarak göz alıcı bir detay haline geliyordu. Ayağında, ancak eteğin hareketiyle görülebilen, sade ama şık topuklu ayakkabılar vardı. Kıyafetiyle sanki adım attığı her yere ağırlık ve zarafet getiren bir sanat eseriydi.

Liam, onu görür görmez istemsizce dikeldi, bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Kadının dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve odaya yayılan o sıcak enerjiyi taşıyarak yaklaştı.

O an, Liam'ın içinde bir kıpırtı doğdu, kalbi bir anda hızlandı. Kadının zarafeti, herhangi bir çabanın ürünü değilmiş gibi gö-

rünüyordu. Ne bir gösteriş ne de bir yapaylık... Sadece doğal bir güzellik, dünyada pek rastlanmayan bir türden. Kadın gülümseyerek Liam'a doğru yürüdüğünde, Liam kendini bir anda yetersiz hissetti. Bu kadar sade ama aynı zamanda büyüleyici bir varlık, onun gibi sıradan bir adamla aynı masaya nasıl oturabilirdi?

"Merhaba ben Diana, siz de Liam Bey olmalısınız değil mi? Sanırım proje üzerinde birlikte çalışacağız," dedi Diana, sesi melodi gibi yumuşak ama aynı zamanda kararlı. "Sarınırım artık tanışmamızın zamanı geldi." Liam, bu sesi duyduğunda bile etkilendi; sanki her kelimesi özenle seçilmiş gibi kulağa mükemmel geliyordu.

Diana, bir ressamdı; eserlerini sergileyebileceği eski bir sanat galerisi binasını, orijinal dokusunu koruyarak restore ettirmek istiyordu.

Masaya oturduklarında, Diana'nın dikkatli elleri çizimlere uzandı. Parmakları, sayfalar üzerinde gezinirken adeta bir piyanistin tuşlara dokunuşunu andırıyordu. Liam, gözlerini ondan alamıyordu; sadece ellerine değil, düşünceli bir şekilde çizimlere eğilen başına, saçlarının boynuna dökülen kıvrımlarına da.

"Bu çizimi oldukça etkileyici buldum," dedi Diana, parmağıyla bir detayı işaret ederek. "Ama şu eğriyi biraz daha yukarı taşımayı düşünmediniz mi? Böylece daha dengeli bir yapı elde edilebilir."

Liam, Diana'nın söylediklerini dikkatle dinledi, ama bir an bile onu dinlerken odaklanmayı başaramadı. Onun bilgisi ve fikirleri etkileyiciydi, evet ama Diana'nın duruşu ve konuşma tarzı, her şeyin önüne geçiyordu.

"Bu gerçekten iyi bir fikir," diye yanıtladı, Liam. Kelimeler boğazında düğümleniyormuş gibi hissetti. "Ben bu şekilde bakmamıştım."

Diana, hafifçe gülümseyerek "Perspektif her zaman her şeydir," dedi. Gülüşü, Liam'ın içini ısıttı; o kadar doğal ve samimiydi ki, o anda başka kimse onun kadar gerçek görünmüyordu.

Diana'nın gelişi, Liam için sıradan bir öğleden sonrayı çoktan unutulmaz bir ana dönüştürmüştü. Kadın, yalnızca iş için orada olmasına rağmen, Liam'ın zihninde kendine derin bir yer edinmişti. Diana, projeden çok daha fazlasını temsil ediyordu. Sanki ona, hayatında eksik olan bir şeyi fark ettirmişti: zarafeti, tutkuyu ve gerçek güzelliği.

Liam, akşam, işten sonra evine gelmişti. Liam'ın evi, bir şehri ve onun karmaşasını uzaktan izleyen sakin bir liman gibiydi. Geniş bir alanı kaplayan bu evin her köşesi, her duvarı, her mobilya parçası, onun içsel dünyasının bir yansımasıydı. Evin büyük pencerelerinden dışarı bakıldığında, modern bir şehrin ışıkları geceyi sarhoş edici bir şekilde aydınlatıyordu. Duvarda, minimal bir şekilde yerleştirilmiş modern sanat eserleri vardı; hepsi, karmaşıklıkla sadeliği harmanlayan eserlerdi. Zemin, koyu ahşap parke ile döşenmişti ve odada hoş bir sıcaklık yaratan halı yerleştirilmişti. Oturma odasında, büyük bir kitaplık, her türlü kitapla doluydu; felsefeden edebiyata, sanattan tarihe kadar… Her kitap, bir düşünce yolculuğunun kapısını aralıyordu.

Liam, yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde büyük bir koltuğa oturmuş, okumak için elinde bir kitap tutuyordu. Bu gece seçtiği kitap, uzun zamandır raflarda bekleyen eski bir felsefe kitabıydı. Işıksız odada, yalnızca dışarıdan süzülen gece ışığı ve yerden hafifçe yükselen lamba, sayfanın üzerine düşüyordu. Liam, sakin bir şekilde kitabı eline alıp okumaya başladı ama kelimeler, aklındaki başka bir düşünceyi geride bırakıyordu. Her paragraf, bir zamanlar ilgisini çekmiş olsa da bu gece daha farklıydı. Kitabın sayfaları gözlerinin önünden kayıp gidiyor, gözleri sayfalarda ilerlerken zihni başka bir yerde, çok uzaklarda dolaşıyordu.

Bir an, Diana'nın gülümsemesi aklına geldi. Kendi içinde bir anda fark ettiği bu düşünceyle gözleri bulanıklaştı. Diana… O ilk karşılaşmalarındaki zarafeti, gözlerindeki derin anlamı, sesindeki yumuşak tonu… Birkaç saniye sonra kitap, ellerinde boş bir hâle geldi; sayfalar, bir anlam taşıyamaz olmuştu. O an, zihnindeki tüm düşünceler, Diana'yla ilgili olasılıklarla dolmuştu. Bir yandan onunla projeyi tartışırken duyduğu o kıvılcım, her geçen dakika büyüyordu.

Liam, elindeki kitabı sayfanın ortasında bırakarak masanın üstüne koydu. Bu kadar odaklanmış olduğu şey, birden başka bir şeye dönüşmüştü. Gözleri duvarlardaki sanat eserlerine kaydı ama zihni hâlâ Diana'da takılı kaldı. Bir süre sessizlik içinde kaldı, aklında ona dair türlü düşünceler yankılanıyordu. Onun zarif hali, kollarındaki ince ve narin duruş… Her ne kadar aklına daha önce başka düşünceler dolmuş olsa da o akşam, gözlerinin ardında başka bir dünya vardı; Diana'nın dünyası. Ve bu dünyada, zihnindeki düşüncelerin her biri; Diana'nın varlığıyla biçimleniyor, yoğunlaşıyor ve onun etkisiyle şekil alıyordu.

Zihninde bir tür huzursuzluk vardı, tıpkı bir ressamın en ince detayları oluştururken hissettiği o derin çekişme gibi. Liam, bir anlamda onun içsel dünyasında kaybolmuş gibiydi. Akşamın sessizliği, dışarıdaki gece ile birleşip birer hüzün perdesi gibi odanın içinde yayılırken aklındaki bu düşünceleri bir kenara koymayı başaramıyordu. O, Diana'nın düşüncelerini, sözlerini, dokunuşlarını düşünürken, bir şeylerin değişmeye başladığını hissetti. Sanki hayatında yeni bir sayfa açılıyordu, ama ne yazık ki o sayfa henüz tamamlanmamıştı.

BÖLÜM

Ertesi sabah, gün henüz ağarmaya başlamışken Annabel ofise ilk gelenlerden biriydi. Kısa bir süre sonra, her zamanki gibi enerjik ve rahat tavırlarıyla Alvin de ofise geldi. Birkaç dakikada kahvelerini hazırlayıp masalarına geçtiklerinde Annabel heyecanla lafı açtı; "Az önce buraya gelirken köşedeki marketin önünde bir şey gördüm." dedi, Alvin'in dikkatini çekmek için sesini biraz daha alçaltarak. "Bir adam, yaşlı bir kadının çantasını kapmaya çalışıyordu. Neyse ki çevredeki insanlar müdahale etti ve adamı uzaklaştırdılar ama bir süreliğine ortalık karıştı."

Alvin ilgisini çeken bu hikâyeye odaklandı, hafif bir tebessümle Annabel'in sözlerini dinledi. "İlginç bir olay. Peki, sence oradaki insanlar doğru olanı mı yaptı?" diye sordu Alvin, alışılmış sorgulayıcı ifadesiyle.

Annabel biraz şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Tabii ki! Yaşlı bir kadının çantası gasp ediliyordu, elbette doğru olan müdahale etmekti."

Alvin ise her zamanki alaycı ifadesiyle konuşmasına devam etti. "Annabel, bir düşün. İnsanlar neden bu kadına yardım etmeyi seçtiler? Bu gerçekten 'ahlaki' bir tepki miydi, yoksa içgüdüsel, toplumsal bir refleks mi? Nihilizme göre, böyle bir durumda ahlaktan bahsetmek anlamsızdır. Çünkü aslında evrende 'doğru' ya da 'yanlış' diye bir şey yoktur, bu sadece bizim yüklediğimiz anlamlardır."

Annabel derin bir nefes alarak, biraz sinirlenmiş gibi Alvin'e döndü. "Ama öyle değil mi? Bir insana zarar vermek yanlış, başkalarına yardım etmek doğru değil mi? Bu değerler olmadan toplum nasıl ayakta kalabilir?"

Alvin, Annabel'in heyecanını yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı. "Toplum… İşte bütün mesele de bu. Biz aslında toplumun dayattığı kuralları ve değerleri 'doğru' kabul ediyoruz. Ancak bunlar, bireysel olarak bir anlam ifade etmeyebilir. Nihilist bakış açısına göre, bir değer ya da ahlak diye bir şey yok. Sadece biz varız ve kendi eylemlerimizin sonuçlarını yaşıyoruz. O yüzden o adamın yaptığını 'kötü' olarak nitelendirmek sadece bir bakış açısı. O, belki de sadece hayatta kalmaya çalışıyordu."

Annabel, başını iki yana sallayarak konuşmasına devam etti; "Saçmala Alvin! Bu çok bencilce bir bakış açısı. Eğer herkes bu şekilde düşünseydi, bu dünya yaşanmaz bir yer olurdu. İnsanların birbirine karşı sorumluluğu vardır. Yaşlı bir kadının çantası çalınıyorsa, bu hem yanlış hem de adaletsizdir. Toplumun ilerlemesi için de bu tür temel değerlere ihtiyacımız var."

Alvin gözlerini devirdi ancak tartışmanın onu biraz eğlendirdiği de yüzünden okunuyordu. "Toplumun ilerlemesi… Bu çok romantik bir düşünce, Annabel. Ama toplum dediğin şey, insanları zincirleyen bir sistem değil mi? Biz aslında kendi isteklerimiz doğrultusunda hareket etmeliyiz. Eğer bu durumda birileri o yaşlı kadını korumayı seçmişse bu onların seçimi ama ahlaki bir üstünlük değil."

Annabel kaşlarını çatarak Alvin'e baktı. "Hayatta her şeyin boş olduğuna inanmak, her şeyin anlamsız olduğunu düşünmek nasıl bir şey olabilir, gerçekten merak ediyorum. Nihilist olmak senin için her şeyin anlamsız olduğu anlamına mı geliyor?"

Alvin, ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Hayır, Annabel. Her şeyin anlamsız olması, aslında hayatın kendisini özgürleştirir. Bu yüzden, biz ne istiyorsak onu yapabiliriz, neye inanıyorsak ona göre yaşayabiliriz. Bu özgürlük seni korkutuyor, değil mi?"

Annabel, derin bir nefes aldı ve biraz duraksadı. Alvin'in dünyaya karşı bu kadar umursamaz ve kayıtsız bir tavır sergilemesi onu hem şaşırtıyor hem de biraz sinirlendiriyordu. Ama aynı zamanda Alvin'in böyle bir perspektiften bakabiliyor olması, ona göre, biraz da hüzün vericiydi.

"Oysaki…" dedi Annabel, düşüncelerini toparlamaya çalışarak. "Dünya sadece bizim eylemlerimizle daha iyi veya kötü bir yer haline geliyor. Birbirimize sahip çıkarsak, gerçekten bir anlam kazanabiliriz. Yaşadığımız dünyaya değer katabiliriz, Alvin. Sen de bunu anlayabilirsin."

Alvin, Annabel'in umut dolu ahlak ve değer savunmasına karşılık vermeye hazırdı. Gözlerini hafif kısarak her zamanki özgüvenli ifadesiyle lafa girdi.

"Bak Annabel," dedi, "senin dünyayı daha iyi bir yer haline getirme arzun gerçekten ilginç, ama bana Nietzsche'nin 'üstinsan' fikrini hatırlatıyor. Nietzsche der ki, insan ancak kendi değerlerini yaratabilen, toplumun ahlaki zincirlerinden kurtulabilen kişi haline gelmelidir. Bu zincirler olmadan, daha üstün bir varlık olabiliriz. Kendi ahlakımızı oluşturur, kendimizi özgürleştiririz."

Annabel, alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Ama Nietzsche'nin 'üstinsan' fikri çok tehlikeli, Alvin. Bu düşünce, diğer insanları hiçe sayan, yalnızca kendi gücünü ve iradesini önemseyen bir bireyciliğe götürmez mi? Hegel'in diyalektiğinde, birey toplumu etkilerken toplum da bireyi etkiler. Yani birbirimize muhtacız. Toplumu ve diğer insanları göz ardı ederek nasıl gerçek bir ilerleme sağlayabiliriz?"

Alvin gülerek Annabel'e yanıt verdi. "İlginç bir noktaya değindin ama bana göre Hegel'in diyalektiği fazla naif. Her şeyin karşıtlıklar üzerinden yükselip bir senteze ulaşacağına inanmak, bana göre fazlasıyla teorik. Oysa Nikolay Çernişevski der ki, 'İnsanlar ne yapmalı?' sorusuna, birey kendi özgürlüğünü koruyarak yanıt bulmalıdır. Bir insanın, toplumun dayattığı değerlere göre yaşaması, sadece bir esarettir."

Annabel sabırlı bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü. "Albert Camus'yü düşün Alvin; Camus 'saçma' kavramıyla yaşamın anlamsızlığını kabul eder ama bunu bir vazgeçiş olarak görmez. Aksine, bu anlamsızlığa rağmen direnmenin ve hayatı yaşamanın kendi başına bir anlam olduğunu savunur. İnsan, bu saçmalığın ortasında bile değer yaratabilir, yaşamaya devam edebilir. Senin dediğin gibi her şey boş değil; yaşadığımız sürece, dünyada bir fark yaratabiliriz."

Alvin, Camus'nün görüşlerini küçümseyen bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Camus… Bence fazlasıyla iyimser. Kierkegaard'ın varoluşsal kaygısını düşündüğünde, insanın aslında sürekli bir belirsizlik içinde olduğunu anlarsın. Kierkegaard, bireyin kendi varoluşunu sorgulamasını, Tanrı'ya veya yüksek bir varoluş anlamına sığınmasını önerir. Camus'nün inatla direnmeye çalıştığı bu saçmalık, Kierkegaard'a göre içsel bir huzursuzluktur ve insan, kaçınılmaz olarak buna boyun eğmek zorundadır."

Annabel, pes etmeden devam etti. "Ama Camus, bu boyun eğişi reddeder ve hayatın bu anlamsızlığını kabul ederken yine de kendimize bir anlam yaratabileceğimizi savunur. Yaşadığımız her an, kendi değerlerimizi ve anlamlarımızı oluşturabiliriz. Kierkegaard'ın Tanrı arayışı, insanı köle yapan başka bir bağ değil mi? Hegel gibi, Camus de yaşamı kendimiz için anlamlı hale getirmemizi söyler."

Alvin bu noktada biraz düşünceli bir ifadeyle sustu. "Tamam, diyelim ki bir anlam yaratabilirsin. Ama bu, bir illüzyondan ibaret. Değerleri yıkmalıyız, yeniden tanımlamalı ve topluma bağımlı kalmamalıyız. Eğer üstinsan olacaksak, kendi anlamlarımızı yaratıp diğerlerinin dayattığı normları reddetmemiz gerek. Bu, gerçek özgürlüğü sağlayacak tek yol."

Annabel, Alvin'in savunduğu bu uç fikirlerin tehlikesinin farkındaydı ama onu anlamaya çalışıyordu. "Alvin, Nietzsche'nin bu fikirleri, toplumdan soyutlanmayı ve tek başına var olmayı gerektiriyor. Ama gerçek dünyada yaşıyoruz, diğer insanlarla iletişim kurmak, birlikte çalışmak zorundayız. Hegel gibi düşünürler, toplumun bir parçası olarak kendi değerlerimizi oluşturabileceğimizi ve bu sayede bir sentez yaratarak toplumda anlamlı bir yer edinebileceğimizi savunur. Üstinsan değil, insanlar olarak birbirimize ihtiyacımız var."

Alvin son bir söz daha söyledi: "Belki haklısın Annabel. Belki de bir gün kendi fikirlerimizle bir araya gelerek birbirimize ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu anlarız. Ama yine de her birimizin kendi özgürlüğü uğruna bu kuralları sorgulaması gerektiğini düşünüyorum."

BÖLÜM

Birkaç hafta geçmişti ancak Liam'ın aklından Diana'yla karşılaştığı o gün bir türlü çıkmamıştı. İşine odaklanmaya çalışsa da zihni sürekli ona kayıyor; Diana'nın sesini, yüzündeki ifadelerini ve kendinden emin duruşunu hatırlıyordu. Her şey bir kerelik görüşmeden ibaret olsa da bu düşünceler Liam'ın içini hem bir merak hem de tuhaf bir heyecanla dolduruyordu. Ofisin sessizliğinde bilgisayar tuşlarının hafif tıkırtıları ve yazıcıdan çıkan kâğıtların ince hışırtısı duyuluyordu. Liam, masasında oturmuş önündeki belgelerle ilgileniyordu ancak dikkati kolayca dağılıyordu. Günlerdir zihnini kurcalayan düşünceler arasında kaybolmuşken telefonunun ekranı bir anda aydınlandı. Gelen mesajın bildirimi, odanın monoton havasını aniden böldü ve Liam'ın dikkatini ekrana çekti.

Eli tereddütle telefona uzandı. Mesajı açmadan önce, kimden gelebileceğine dair bir anlık tahmin yürüttü. Gözleri ekrana kaydığında birden içi ürperdi. Mesajı gönderen isim, tahmin ettiğinden çok daha fazla merak uyandırmıştı. Tüm sıradanlığıyla başlayan öğleden sonrasını bir anda değiştirmişti. Ofisteki kalabalık arasında, masasında duran telefonun titrediğini hissettiği anda, içinde beliren o his, bir adımdan fazlasını taşıyordu. Telefonu eline aldığında, ekranın parlaklığında beliren mesaj, kalbini bir an durduracak kadar güçlüydü; "Yarın ofise gelmeyi düşünüyorum, uygun olur musun?"

Mesaj Diana'dan geliyordu. Basit ama büyüleyici bir cümleydi bu. Liam, mesajın içeriğini bir kez okudu, sonra tekrar. Her kelimenin altındaki anlamları düşünmek istercesine, baştan sona tekrar gözden geçirdi. "Yarın" kelimesi, bir vaat gibi gelmişti ona. "Ofise gelmek" basit bir iş görüşmesi mi demekti, yoksa daha fazlasını mı? Ve "uygun olur musun?"... Bu cümledeki belirsiz samimiyet, Liam'ın zihninde yankılandı. Samimi ama mesafeli, açık ama gizemli. Diana, nasıl oluyor da her cümlesiyle böyle bir etki yaratabiliyordu?

Liam, telefonu elinde tutarken, bir anlık duraksamayla kendini yakaladı. İçinde bir heyecan dalgası kabarıyor, sanki bu mesaj onun için yazılmış en güzel şiirlerden biriymiş gibi hissediyordu. O anda, Diana'nın ismi bile zihninde canlandığında, ona kendisini nasıl hissettirdiğini düşündü. Bu bir saplantı mıydı, yoksa Diana'nın varlığı, onun yaşama dair bir tür anlam arayışına mı dönüşüyordu? Belki de bu, bir sanat eserine bakarken hissettiği tarifsiz bir hayranlık gibiydi. Diana, onun hayatında bir figürden daha fazlasıydı artık. Ve bu mesaj, o figürün bir kez daha belirmesi anlamına geliyordu.

Liam, mesajı yanıtlamak için telefonu eline aldı ama parmakları klavyeye gitmekte tereddüt etti. Yanıt yazmadan önce, ekranı bir süre daha izledi. "Uygun olur musun?" cümlesi zihninde yankılanırken kalemin kâğıdın üzerinde iz bırakması gibi bir iz bırakıyordu, ruhunda. Sonra kendine kızdı; basit bir soruya cevap veriyordu sadece. Ama bu cevap, onun için yalnızca bir cevap değil, Diana'nın dünyasına yeniden bir adım atmaktı.

Sonunda, hafif titreyen ellerle yazdı; "Tabii ki uygun olur, yarını dört gözle bekliyorum." Ama sonra durdu, mesajı sildi. Fazla hevesli görünmek istemiyordu. Mesajı bir kez daha yazdı, bu kez daha sade bir tonla; "Tabii ki, yarın uygun olurum." Bu defa gön-

der düğmesine bastı. Ama bastığı an, pişmanlık ve huzur karışımı bir duygu içinde buldu kendini.

Mesajın gönderildiğini gösteren ekranı bir süre izledi. Diana'nın bunu nasıl karşılayacağını düşündü. Belki bir gülümseme ile, belki hafif bir baş hareketiyle. Onun yüz ifadesini zihninde canlandırmaya çalıştı. Ve her seferinde, Diana'nın gözleri, o kahverengi gözlerin ardındaki derinlik, onu daha da içine çekiyordu.

Telefonu masaya bıraktı, ama zihni hâlâ Diana'nın etrafında dolanıyordu. "Neden böyle hissediyorum?" diye düşündü bir an. Daha birkaç hafta önce, Diana onun için sadece projede çalıştığı etkileyici bir kadındı. Şimdi ise, bir mesaj bile onun kalp atışlarını hızlandırmaya yetiyordu. Diana'nın adını zihninden geçirdiğinde bile, hayatındaki diğer tüm renkler soluyor, yalnızca onunla ilgili olanlar parlıyordu. Bu neydi? Aşk mıydı, yoksa sadece hayranlık mı? Bunu bile bilmiyordu. Ama bildiği tek şey, yarının gelmesini sabırsızlıkla beklediğiydi.

O gece, Liam yatağa uzandığında, telefonuna bir kez daha baktı. Diana'nın ismi, mesaj kutusunda parlayan bir mücevher gibi duruyordu. Gözlerini kapattığında, yarının getireceklerini düşünmeye başladı. Ve o an, hayatta daha önce hiç hissetmediği bir heyecanla, Diana'nın yarın ofiste olacak olmasını düşündü.

Sabahın ilk ışıkları perdelerden süzülüp Liam'ın odasına dolarken farklı bir güne uyanmıştı.Bu sabah diğerlerinden başkaydı; havada bir hareket, gökyüzünde fark edemeyeceği bir enerji vardı. Diana'nın geleceğini bilmek, zihnini ve bedenini aynı anda harekete geçirmişti. Hâlâ yatakta yatarken tavanı izleyerek bir süre düşündü. Gözlerinde uykunun ağırlığı kalmamıştı. Onun yerine, içinde kelebeklerin kanat çırptığını hisseder gibiydi. Kalktı, pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. Sokaklar hâlâ uykuda gibiydi ama Liam'ın içinde bir telaş vardı. Bugün farklı görünmeli, farklı hissettirmeliydi.

Diana

Beyaz yakalı bir adamın kalıplar içine girmiş monoton hayatından bilimle, felsefeyle, sanatla ve aşkla çıkmasının hüzünlü hikayesi...

9 786256 130692

tilki kitap